

Arrest

nr. 217 418 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Ali ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ch. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 14 februari 2019 wordt

voormelde akte aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: S.

geboortedatum: 13.09.1987

geboorteplaats: NADOR

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 13/02/2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen zonder machtiging (PV BR.60.LL.011258/2019 van de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene). Gezien het winstgevend karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 13/02/2019 en verklaart dat zij sinds 30/01/2019 in het Rijk is om enkele vrienden alsook haar ex te bezoeken, waarop zij terug naar Madrid zou reizen. Ze verklaart dat haar vingerafdrukken nog in geen enkel ander Europees land dan België zijn afgenomen. Zij verklaart aan astma te lijden. Zij verklaart hier een duurzame relatie te hebben met F. H., geboren op 20/05/1989. Onderzoek wijst uit dat de heer H. legaal in het Rijk, meerbepaald Sint-Jans-Molenbeek, verblijft. In het administratief verslag van 12/02/2019 eveneens opgesteld door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene, verklaart betrokkene echter dat hij een vriend is.

Het feit dat betrokkene verklaart dat zij hier af en toe bij de heer H. verblijft en hem achtereenvolgens als vriend, expartner en een partner in een duurzame relatie benoemt, valt niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene woont met de heer H. niet samen, we kunnen dus niet van een gezinsband spreken in de zin van desbetreffend artikel. Bovendien verklaart betrokkene meermaals dat zij geen familie in België heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België, of dat zij hier zou zijn om haar ex-partner te bezoeken, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Vanuit het land van herkomst of vanuit het land waar betrokkene een verblijfsrecht heeft, kan zij de gewijzigde procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de heer H. in België te bezoeken. Bovendien kan de heer H. betrokkene bezoeken in het land waar zij een verblijfsrecht heeft of in haar land van herkomst of in een staat waar zij beiden toegang hebben. Eveneens kunnen zij in afwachting daarvan een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Het feit dat betrokkene aan astma lijdt, valt niet onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar zouden belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 30/01/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen zonder machtiging (PV BR.60.LL.011258/2019 van de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene). Gezien het winstgevend karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 30/01/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen zonder machtiging (PV BR.60.LL.011258/2019 van de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene). Gezien het winstgevend karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 3 EVRM Betrokkene werd gehoord op 13/02/2019 door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene verklaart eveneens aan astma te lijden. Het feit dat betrokkene aan astma lijdt, valt niet onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar zouden belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen) Betrokkene werd gehoord op (datum) door de politiezone (plaats) en verklaart dat ... (info uit administratief verslag/hoorrecht vraag 3). Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op een repatriëring. De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet. De verwerende partij bevestigt dat de repatriëring voorzien is naar Marokko.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden

besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan de artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het “algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’”. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het zrogvuldigheidsbeginsel.

3.2.1.1. Nadat de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting gegeven heeft omtrent een aantal door haar aangehaalde begrippen stelt de verzoekende partij dat: *“De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.*

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel en bop heterdaad zou betrapt zijn voor verkoop van verdovende middelen. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de situatie van verzoekster alsmede met het feit dat haar aanhouding aangaande de beweerde inbreuk op de drugwetgeving thans niet bestaande is. Zij is zelfs niet voorgeleid voor de onderzoeksrechter.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft verzoekster niet gevraagd naar haar persoonlijke toestand in Spanje en met haar partner in België . Alleszins heeft verzoekster medegedeeld dat zij een partner heeft.

Verwerende partij heeft zelf helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé leven van verzoekster.

Verzoekster lijdt aan astma. Volgens verweerster valt deze aandoening niet onder de bescherming van artikel 3 EVRM, maar motiveert haar beslissing daaromtrent niet.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onder te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de **gezondheidstoestand** van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de partner van verzoekster noch met haar gezondheidstoestand.

Verweerster heeft door haar houding niet voldoende toetsing aan artikel 3 en 8 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

[...]

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Tot grote verbazing van verzoekster hebben de politiediensten verzoekster, na het verhoor aangaande de beweerde inbreuk op de Drugwet, haar meegenomen om haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afleveren zonder uitvoeringstermijn.

Hierdoor kan zij gedwongen het land worden uitgezet.

Het was de eerste keer dat verzoekster door de overheidsdiensten werd aangehouden.

Normalerweise zou aan verzoekster een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoekster geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat voor onderduiken en een gevaar is voor de openbare orde.

[...]

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak kan enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd en bovendien verkeerd.

De bestreden beslissing is zonder voorwerp daar er helemaal geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid nu verzoekster is vrijgelaten en zelfs niet voorgeleid voor de onderzoeksrechter.

Zij heeft dan ook geen enkele rol in de verkoop van verdovende middelen waardoor zij dan ook is vrijgelaten door de politiediensten.

Ten onrechte wordt zij dan ook vastgehouden met terugleiding naar de grens.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoeker is nietig.

Enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan.

In casu is er geen gevaar voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd.

Daarnaast meent verweerster dat er een risico is op onderduiken.

Verzoekster werd vrijgelaten en heeft geenszins criminele feiten gepleegd.

Verzoekster verwijst nogmaals naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn
Betrokkene beweert sinds 30/01/2019 in België te verblijven.*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren

Verzoekster komt altijd een korte periode naar België om haar partner te bezoeken. Zij verblijft geregeld een drietal weken bij hem. Bovendien is zij pas op 30.01.2019 naar België gekomen zodat het logisch is dat zij nog geen geldig verblijfsdocument heeft kunnen bekomen op deze korte periode.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Dit criterium kan absoluut niet weerhouden worden aangezien verzoekster in illegaal verblijf werd aangetroffen zodat zij zich ook niet kon aanmelden bij de bevoegde gemeente. Verzoekster is recent naar België gekomen en dit op 30.01.2019 zodat zij er logischerwijze niet in kon slagen om op deze korte periode verblijfsdocumenten te bekomen en dit alleen al vanwege administratieve problemen.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster komt haar partner in België geregeld bezoeken en verblijft een drietal weken in België waarna zij terug naar Spanje vertrekt.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2.1.2. De verwerende partij stelt dat:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd is. De werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong van de beslissing liggen ontbreken.

De gemachtigde zou geen rekening hebben gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Zo verwijst verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij een partner in België zou hebben en zij lijdt aan astma, wat onder de bescherming van artikel 3 EVRM zou vallen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat gelden dat aan de verzoekende partij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepalen:

"[...];"

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie werd enerzijds vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort met een geldig visum.

Dit argument, dat op zich reeds voldoende is om de bestreden beslissing te dragen, wordt door verzoekende partij geenszins betwist.

Daarnaast werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geoordeeld dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie verwees hiervoor naar het PV van de politiezone Brussel hoofdstad Elsene waaruit blijkt dat verzoekster op heterdaad betrapt werd op verkoop van verdovende middelen zonder machtiging.

Verzoekende partij houdt voor dat haar aanhouding aangaande de beweerde inbreuk op de drugwetgeving onbestaande is en zij niet voorgeleid werd voor de onderzoeksrechter.

Uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat op 12.02.2019 door de politiediensten werd vastgesteld dat verzoekster op heterdaad betrapt werd op verkoop van verdovende middelen zonder de vereiste machtiging. Verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat de inbreuk onbestaande is.

Verzoekende partij slaagt er niet in om de vaststellingen van de politie te ontkrachten of te weerleggen door louter voor te houden dat de beweerde inbreuk onbestaande is.

Het feit dat verzoekende partij niet voorgeleid werd voor een onderzoeksrechter of werd aangehouden, maakt niet dat zij geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou vormen.

Verweerder benadrukt dat het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen ten einde te besluiten dat er sprake is van en gevaar voor de openbare orde.

Vervolgens haalt verzoekende partij aan dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met het privéleven van verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst dienaangaand naar haar partner die in België zou verblijven. Tevens meent verzoekende partij dat de gemachtigde niet gemotiveerd zou hebben omtrent het feit dat verzoekende partij zou lijden aan astma. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingen een uitgebreid onderzoek diende te doen.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“[...]”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij door de politie werd gehoord, waarbij zij haar persoonlijke situatie omstandig heeft kunnen uitleggen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de inhoud van art. 74/13.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene verklaart dat zij af en toe bij de heer H.[...] verblijft en hem achtereenvolgens als vriend, ex-partner en een partner in een duurzame relatie benoemt, valt niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene woont met de heer H.[...] niet samen, we kunnen dus niet van een gezinsband spreken in de zin van het desbetreffende artikel. Bovendien verklaart betrokkenen meermaals dat zij geen familie in België heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België, of dat zij hier zou zijn om haar ex-partner te bezoeken, valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Vanuit het land van herkomst of vanuit het land waar betrokkene een verblijfsrecht heeft, kan zij de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de heer H.[...] in België te bezoeken. Bovendien kan de heer H.[...] betrokkene bezoeken in het land waar zij een verblijfsrecht heeft of in haar land van herkomst of in een staat waar zij beiden toegang hebben. Eveneens kunnen zij in afwachting daarvan een band onderhouden via moderne communicatiemiddelen.”

Er werd in hoofde van verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven vastgesteld. Verzoekende partij woont niet samen met haar beweerde partner. Uit stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoekster tijdens administratief verslag vreemdelingencontrole heeft aangegeven dat dhr. H. [...] louter een vriend zou zijn.

Tevens werd er rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

“Het feit dat betrokken aan astma lijdt, valt niet onder de bescherming van artikel 3 EVRM. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij lijdt aan een ziekte die haar zou belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdelinge beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 4 EVRM aan de orde zijn.”

Uit bovenvermelde motivering blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde degelijk rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM niet aan en het feit dat verzoekster aan astma zou lijden valt niet onder de beschermingssfeer van artikel 3 EVRM.

De voorgehouden schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij meent vervolgens dat haar ten onrechte geen termijn werd verleend om het grondgebied te verlaten.

Verweerder laat gelden dat aan verzoekende partij geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, op grond van art. 74/14, §3, 1° en 3°, dat het volgende stipuleert:

"[...]"

Supra werd reeds toegelicht waarom de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een gevaar voor de openbare orde heeft vastgesteld. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie verweest hierbij naar het feit dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op verkoop van verdovende middelen.

Verzoekende partij citeert evenwel art. 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, waaruit zou moeten blijken dat hij een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid vormt.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat dit een lezing is van een vorige versie van art. 74/14, §3, 3°, dat op 24.02.2017 gewijzigd werd door de Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. Art. 52 van die wet, die op 29.04.2017 in werking trad, bepaalt het volgende:

"Art. 52. In artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden "een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid" vervangen door de woorden "een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid"

Los van de vraag of het onder de voormalige regelgeving vereist was om cumulatief een gevaar voor de openbare orde én de nationale veiligheid aan te tonen, staat vast dat conform de gewijzigde tekst van art. 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, het volstond dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een gevaar voor de openbare orde vaststelde.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig. Verzoekende partij poogt nog om het aangehaalde gevaar voor de openbare orde te minimaliseren, door te poneren dat zij werd vrijgelaten en niet werd voorgeleid voor de onderzoeksrechter.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat een PV geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen ten einde te oordelen of er sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

Vervolgens uit verzoekende partij kritiek op het vastgestelde risico op onderduiken.

De gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat er een risico op onderduiken in hoofde van verzoekende partij aanwezig is, gelet op het feit dat verzoekende partij niet getracht heeft haar verblijf in België te regulariseren, hoewel zij in België zou verblijven sedert 30.01.2019.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing ten onrechte niet verwijst naar art. 1, §2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder laat gelden dat deze kritiek niet ernstig is, nu uit lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom een risico op onderduiken vastgesteld werd. Een verwijzing naar art. 1, §2 van de Vreemdelingenwet was aldus niet vereist. Ten overvloede laat verweerder gelden dat de raadsman van verzoekende partij op de hoogte blijkt te zijn van de toepasselijke rechtsregel, zodat aan het doel van de motivering voldaan is.

Zodoende kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou zij geen kennis hebben van de juridische overwegingen op basis waarvan de in casu bestreden beslissing werd genomen.

Zie naar analogie volgende rechtspraak van de Raad van State omtrent de draagwijdte van de formele motiveringsplicht:

"Het feit dat de specifiek toegepaste bepaling van het koninklijk besluit van 21 mei 1965 houdende Algemeen Reglement van de Strafinrichtingen, met name artikel 81, 82 of 83, niet werd aangekruist op de bestreden beslissing, betekent niet dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht, nu dit de verzoeker in dit concrete geval niet lijkt te hebben benadeeld en mede gelet op het feit dat de bestreden beslissing de feiten vermeldt waarop ze steunt en een motivering bevat voor de opgelegde sanctie en het feit dat verzoeker op de hoogte blijkt te zijn van de hem ten laste gelegde feiten en de motivering van de sanctie." (R.v.St. nr. 207.200 dd. 04.09.2010)

De kritiek van verzoekende partij dat zij niet in de mogelijkheid was om haar verblijf te regulariseren in zo'n korte tijdspanne wegens administratieve problemen, kan geenszins worden aangenomen.

Verzoekende partij maakt deze bewering niet met het minste bewijs aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

3.2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, met name de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert de afwezigheid van een termijn voor een vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...)”*

Artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek af te geven, is de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 2.

[...]

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De Raad beklemtoont ook dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet het principe van vrijwillig vertrek vooropstelt. In principe krijgt de verzoekende partij dertig dagen om het Schengengrondgebied te verlaten. De uitzondering op dit principe is dat in bepaalde gevallen de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn kan bepalen.

In casu heeft de verwerende partij onmiddellijk gekozen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen daar ze van mening is dat er een risico voor onderduiken bestaat daar een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en omdat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet).

Wat het risico op onderduiken betreft, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Artikel 1, §1, 11°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken, bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18). De parlementaire voorbereiding vermeldt voorts dat er *“wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.”* (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 19).

Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoekende partij zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden.

In de bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat de verzoekende partij niet heeft meegewerkt met de overheden omdat zij zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat zij niet het bewijs levert dat zij op het hotel verblijft. Het risico op onderduiken wordt ook gemotiveerd op basis van het gegeven dat de verzoekende partij sedert 30 januari 2019 in België verblijft, maar dat zij na haar illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verzoekende partij zich binnen drie werkdagen nadat zij het Rijk is binnengekomen, heeft laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij logeert. De verzoekende partij betwist dit niet en betoogt ook niet dat ze van deze verplichting dient vrijgesteld te worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verzoekende partij die sedert 30 januari 2019 in België verblijft een *“verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming”* ingediend heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij in Spanje verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Spanje een aanvraag tot verblijf ingediend heeft. In de bestreden beslissing, bij de beoordeling van het risico op onderduiken, blijkt niet dat met dit element rekening werd gehouden. Een samenlezing van het emailverkeer dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing bevestigt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een Spaanse verblijfskaart ingediend heeft, maar dat deze nog hangend is. Voormelde aanvraag werd niet nader onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij deze elementen heeft meegenomen in de beoordeling van het risico op onderduiken. Het gegeven dat in de bestreden beslissing een motivering omtrent artikel 3 en 8 van het EVRM opgenomen is, verschoont niet het gegeven dat *in casu* niet met de andere relevante elementen -zoals de aanvraag tot verblijf in Spanje- rekening heeft gehouden. *In casu* wordt ook niet betwist dat de verzoekende partij sinds 30 januari 2019 in België verblijft. Uit de motivering van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek blijkt niet dat hierbij werd rekening gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf in Spanje heeft ingediend, dat het haar eerste bevel om het grondgebied te verlaten betreft en met de duur van het illegaal verblijf van de verzoekende partij. Het zijn elementen die op het eerste gezicht relevant zijn ten aanzien van de beoordeling of er al dan niet een risico op onderduiken aanwezig is daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen. Anderzijds indien men dan nog steeds van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat, dient de verwerende partij aan te geven waarom –gelet op de relevante factoren- voormeld risico aanleiding geeft tot een afwezigheid van termijn en niet tot een vermindering van de termijn voor een vrijwillig vertrek met in achtname van het evenredigheidsbeginsel. Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het risico op onderduiken aanleiding kan geven tot verschillende maatregelen: zowel een inkorting van de termijn voor vrijwillig vertrek, de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek als het gebruik van

preventieve maatregelen. De beoordeling hiervan ligt echter finaal bij het bestuur, terwijl het niet aan de Raad is om in de plaats van het bestuur te oordelen of er een risico is dat de verzoekende partij zal onderduiken indien zij een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Uitzonderingen op een algemene regel dienen restrictief te worden toegepast.

Voorts wordt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in de bestreden beslissing gemotiveerd op basis van het gegeven dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is, daar zij op heterdaad betrappt werd op verkoop van verdovende middelen. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar een PV. Voormeld PV bevindt zich niet in het administratief dossier. De verzoekende partij voegt wel de bijlage aan het proces-verbaal met nr. BR.LL016671/2019 aan haar verzoekschrift. Ter terechtzitting wordt de verwerende partij hierop gewezen, maar de advocaat van de verwerende partij stelt dat het proces-verbaal in dit dossier wel werd toegevoegd en verwijst naar de stukken van het verzoekschrift. Zoals reeds aangegeven, betreft dit niet het proces-verbaal waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C-554/13. In voormeld arrest beklemtoont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij betrappt werd op “verkoop van verdovende middelen”. Hiervoor verwijst ze naar een proces-verbaal dat zich niet in het administratief dossier bevindt. Het administratief dossier bevat wel een administratief verslag van illegaal verblijf van 12 februari 2019. In dit administratief verslag wordt aangegeven dat de verzoekende partij aangetroffen werd in een woning die diende als schuilplaats. De verzoekende partij voegt wel de bijlage aan het proces-verbaal met nr. BR.LL016671/2019 aan haar verzoekschrift toe. Deze bijlage van 12 februari 2019 betreft *“categorie IV – verdachten van hun vrijheid benomen eerste verhoor tijdens arrestatietermijn.”* Uit dit verhoor blijkt niet dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrappt op verkoop van verdovende middelen. In het verhoor wordt aangegeven dat de verzoekende partij tijdens

een huiszoeking werd aangetroffen in een appartement waar de politie sporen van verpakkingsmiddelen gevonden hebben die aangewend worden voor het conditioneren van verdovende middelen, evenals een hoeveelheid cocaïne en een som cash geld. Dit appartement werd niet door de verzoekende partij gehuurd. Ze was in het appartement omdat ze iemand bezocht. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat ze na dit verhoor niet werd aangehouden, en zelfs niet bij de onderzoeksrechter werd voorgeleid. Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verwerende partij aan dat ze geen kennis heeft van feiten om te betwisten dat de verzoekende partij niet werd aangehouden, en niet bij de onderzoeksrechter werd voorgeleid. De advocaat van de verwerende partij betoogt ter terechtzitting terecht dat alhoewel de verzoekende partij niet werd voorgeleid bij de onderzoeksrechter, de gemachtigde vrij is om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelings-bevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in overweging te nemen ten einde te oordelen of er sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Hiervoor dient de verwerende partij wel voldoende duidelijkheid te geven omtrent de voorgehouden feiten, en aan te tonen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Enerzijds blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op verkoop van verdovende middelen. De verzoekende partij werd aangetroffen in een woning die diende als schuilplaats, zoals blijkt uit het administratief verslag van illegaal verblijf. Uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt blijkt enkel dat ze aangetroffen werd in een appartement dat door twee andere personen gehuurd werd waar verpakkingsmiddelen gevonden werden die aangewend worden voor het conditioneren van verdovende middelen, evenals een hoeveelheid cocaïne en een som cash geld. Op basis van de stukken die heden voorliggen, kan deze verpakking, de cocaïne en het geld niet (deels) aan de verzoekende partij toegewezen worden. Des te meer omdat de verzoekende partij, zoals zij in haar verzoekschrift betoogt – en dit niet daadwerkelijk door de verwerende partij wordt weerlegd – niet bij de onderzoeksrechter werd voorgeleid, maar werd vrijgelaten. Het administratief dossier bevat geen verdere informatie over het gegeven wat de verzoekende partij precies gedaan heeft en wat haar aangeklaagd wordt. De elementen aanwezig in het administratief dossier tonen op zich niet aan dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Op heden bevatten noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Gezien voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij *prima facie* een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, daar de bestreden beslissing *prima facie* geen grondig onderzoek gedaan heeft of er een effectief risico op onderduiken bestaat en of de verzoekende partij gelet op haar persoonlijke gedragingen een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, gelet op het gestelde in de bespreking van het middel.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van de gemachtigde van de minister van 13 februari 2019 om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. RYCKASEYS